

kisvárdai lapok

34. évfolyam 4. szám - 2022. június 28. kedd

Molnár Ferenc - Kellér Dezső - Zerkovitz Béla:
A DOKTOR ÚR

Marosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulat
Szobalány: Benő Kinga

**Magyar
Színházak
34. Kisvárdai
fesztiválja**
2022. június 24 - július 2.

„Mintha a pokol kapuja nyílna meg. Az általában zárt, két szárnyú ajtó váratlanul kitárul, láthatóvá téve ezzel a lépcsőház falát. Nyugtalanítóan hosszú pillanatok telnek el addig, amíg megjelenik a Sárkány család Szobalánya (Benő Kinga), kezében hol hatalmas kést, hol bárdot tartva. A Szobalány földöntúlira torzított hangon jelenti be a vendégeket, sőt egy alkalommal hatalmas nyulat tálal fel a háziaknak. A német expresszionista film ijesztő miliójét és a galád Addams Family világát idézi a szituáció. A Marosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulatának előadásában a reálisnak tűnő szituációk a valóságtól elemelték lesznek. Ez utóbbi jellegzetesség az oka az előadás humoros lendületének.”

Szekeres Szabolcs

Szakmai Klub

Szerelem és más bűntények – a sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház előadása

Schwechtje Mihály: Az örökség – a Komáromi Jókai Színház előadása

Nagyon magas rendű rendezői színháznak minősítette sepsiszentgyörgyi társulat előadását Kovács Dezső kritikus a Szakmai Klub első beszélgetésén. Szerinte rendkívül gazdag rétegzettségű, szerteágazó előadást láthattott a közönség, amelyben a különböző szkeccsekből egy világkép bontakozik ki. A kritikus hozzátette, nagyon izgalmas az, ahogyan a narrációt és a cselekvést egyszerre használja az előadás, amely egyszerre filozofikus, lírai és epikai hatású. Érdekes látni azt a jól komponált képzuhatagot is, amely megjelenik a háttérben, a „párhuzamos történetek” filmszerű víziót alkotnak, amelyben leginkább a szemlélődés a meghatározó. Kovács Dezső szerint a rendező, Theodor-Christian Popescu nagy formát alkotott meg, miközben a látott töredékes történetek bárhol elkezdődhetnek és be is fejeződhetnek. A kritikus külön kiemelte a színészi munkát, például az Anicát játszó Korodi Jankáét és Pálffy Tiborét. Ugyanakkor elmondta azt is, szerinte a kitűnő formai újítások mellett a darab szüzséje kissé vérszegénynek tetszik. Gyürky Kata kritikus arról beszélt, hogy a darabbéli gengsztervilág „főembere”, Milutin dominóelv-szerűen rántja magával az „alárendeltjeinek” sorsát. Érdekes volt megfigyelni, hogy ebben a történetben, amely egy szerb film forgatókönyve alapján készült, valójában senki sincs a helyén. Gulyás Gábor esztéta szerint ez

az előadás a megváltozott világunkra reflektál, amelyben már minden csak áttételesen, itt mobiltelefonon keresztül, mint egy vlogban mutatkozik meg. Ez a közvetítettség a mostani fiatal generációknak már teljesen természetes, és mindenképpen jó az, ha egy színházi előadás ezzel a formával kísérletezik. Dömötör Adrienne kritikus is megemlítette az izgalmas formát, emellett a színészi munka, a társulat erősségét is hangsúlyozta. Török Viola zsűritag szerint a produkció nagyon tragikus üzenetet hordoz a mai világról, amelyben egyre meghatározóbb a virtuális valóság. Kozma András dramaturg is ehhez kapcsolódott, szerinte a valóság és az illúzió egymásra hatása az emberi lét alapproblémáira világított rá ebben a darabban. Árkosi Árpád rendező ehhez hozzátette még, hogy a sepsiek előadása a nézőtől is bátorságot igényel, hiszen dolgoznia kell a befogadáson.

Egészen másfajta valóságábrázolásról beszéltek a hozzászólók a komáromi színház előadása kapcsán, amely valós történetből, és egy dokumentumfilmből merített. Gilbert Edit arról szól,

hogy izgalmas, felkavaró előadás született meg Schwechtje Mihály drámájából, realiztikus játékmóddal megvalósítva. Sokan éppen ezt a nyers élményt, a kortárs valóság ilyenfajta ábrázolását várják a színháztól – fogalmazta meg a kritikus. A hozzászólások többsége elismerően szólt a színészi játékról, elsősorban a Polgármester szerepében Fabó Tibort, a Jusztinát alakító Szvrcek Anitát, valamint a drogos nőt és a drogos férfit játszó Holocsy Krisztinát és Szabó Viktort dicsérték. Élénk vita bontakozott ki arról, vajon mennyire volt sztereotip a romák ábrázolása. Molnár Flóra fiatal kritikus felvetésére, miszerint a cigányságot sztereotípiákban jelenítette meg az előadás, többen is tiltakoztak, mondván, itt egy bizonyos réteget ábrázolt a szerző és ennek nyomán az alkotók is, szó sincs arról, hogy általánosították volna a cigányság egészére. Fabó Tibor, az előadás színésze hangsúlyozta, hogy ha nem a nyers valójában mutatják meg ezt a problémát, akkor éppen az a „félrenézés” valósul meg, ami ellen az előadás, és az alapjául szolgáló dokumentumfilm is megszületett.

Ungvári Judit

Szentivánéji álom a nappaliban

Mintha a pokol kapuja nyílna meg. Az általában zárt, két szárnyú ajtó váratlanul kitárul, láthatóvá téve ezzel a lépcsőház falát. Nyugtalanítóan hosszú pillanatok telnek el addig, amíg megjelenik a Sárkány család Szobalánya (Benő Kinga), kezében hol hatalmas kést, hol bárdot tartva. A Szobalány földöntúlira torzított hangon jelenti be a vendégeket, sőt egy alkalommal hatalmas nyulat tálal fel a háziaknak. A német expreszszionista film ijesztő miliójét és a galád Addams Family világát idézi a szituáció. A Marosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulatának előadásában a reálisnak tűnő szituációk a valóságtól elemeltek lesznek. Ez utóbbi jellegzetesség az oka az előadás humoros lendületének.

Keresztes Attila rendezése Molnár Ferenc A doktor úr címmel írt vígjátékából a 20. századi magyar dráma által agyonhasznált polgári nappaliban játszódik. Azonban a fekete-fehér színekben pompázó helyiség ezúttal jóval több a megszokottnál, hiszen a nappaliba belépő személyekből előtörnek a mélyre rejtett, a polgári világban szégyellt vágyaik. Sárkányné (Kádas Noémi) Csató (Rózsa László) fogalmazó úrral készül félre lépni. A vizsgára készülő Lenkének (Kiss Bora) Bertalan (Tamás Fábán Csanád) a szerelmese. Marosíné (Fodor Piroska) teljesen mindegy, csak végre valaki tévedjen már a szobájába.

Dr. Sárkány ügyvéd egy örült éjszakán elvegyülni igyekszik az alvilág bugyraiban, míg Puzsér, a betörő éppen az őt már tizenkilenc alkalommal a börtöntől megmentő jogi képviselőjét készülni kirabolni. Minden későbbi félreértésnek ez az alapja. A doktor úr előadása két elemi erejű alakításra alapoz. Galló Ernő nagy slemil a minden

hájjal megkent tolvaj, Puzsér szerepében. A verbalitás és a gesztusok tökéletesen kiegészítik egymást a színész játékában. Sohasem sok az, amit csinál. A tehetséges, intellektuálisan a környezete fölé magasodó Puzsér, amennyiben szerencsésebben alakul az élete, lehetne ügyvéd, akár dr. Sárkány.

Galló szerepfarmálását nem az jellemzi elsősorban, hogy játssza, vagy éli a szerepét. A színész pillanatnyi kihagyás nélkül vibrál a publikum tagjainak látóterében. Szünet nélkül mozog mindene. A lépteket óvatos osonás váltja fel. Főleg az első felvonásbeli játékára jellemző, hogy nem egyszerűen megy, hanem maga elé rakja a lábait, vagy rézsútosan, esetleg cikk-cakkban halad. Galló olykor akrobatikus képességeket árul el, ha kell cigánykereket vet, ha a helyzet úgy hozza, partra vetett halként mozogva húzza alá az elhangzottakat. Olyan nincs, hogy az elhivatott betörőnek ne a munkája járjon az eszébe. Állandóan résen van, hiszen retteg a lebukástól. Komikusan tör elő Puzsérból a kispolgár, hiába nincs már becsülete, azért a Bertalan alsónadrágjából kitüremkedő hímtag őszintén megijeszti és felháborítja.

Az alakítás tisztelgés (is) a két világháború magyar filmjének halhatatlan komikusa, Kabos Gyula előtt, aki annyi embert nevette meg, de ő maga sohasem mosolyodott el. Galló neurotikusan csapongó dikciójában felbukkannak Kabos jellegzetes intonációjának nyomai. Puzsér ilyenkor zártabb szájjal ejti hektikus szavait. Ezért eleinte tisztán érthető minden, majd hirtelen gyorsul a beszéd tempója. Előfordul nemegyszer, hogy a mondat kellős közepén, a nagy elődhöz hasonlóan, pikareszk módon elfogy a beszélő levegője.

A fújtatások után, a nyelvi egység végén dől csak el, hogy a mondat kérdés-e, vagy sem.

A másik főszereplő a Singert alakító Bokor Barna. Ebben a speciális zenés darabban a gyakran dalra fakadó szereplők tátognak, és a zenekarba ültetett Singer énekel helyettük. Bokor tucatnyi, jól egyénített hangon képes dalra fakadni. Az érzékiség, az erotika a közös változatos énekhangjaiban.

Nagyon magasra teszi a lécet az első felvonás, amelyben a szövegen is erősen látszik, hogy Szabó Réka dramaturg az abszurdhoz közelíti a párbeszédet. Általánosságban a következő két rész veszít a lendületből, de összességében példamutató a társulati összjáték.

A doktor úr zenés vígjátékként Kellér Dezső dalszövegeivel és Zerkovitz Béla muzsikájával hozza a műfajhoz fűződő elvárásainkat, hiszen önfeledten nevetünk az egyszerre reális és groteszk történeten. Minden sikeres ügyvéd mögött ott egy Puzsér, mondja a betörő, és mennyire igaza van. A doktor úr előadása hangsúlyozza, hogy a mindenkori regnáló hatalom által törvényesnek elfogadott üzleti érdekszférák összefonódása alvilági csoportokkal legalább oly megbonthatatlan 2022-ben, mint volt 1902-ben, a darab keletkezésekor.

Szekeres Szabolcs

Így épült fel a dark side-olt doktor úr

A Kisvárdai Fesztivál negyedik napján a Marosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulatának A doktor úr című előadását egészen szokatlan formában láthatta a közönség. Ennek kapcsán az előadás rendezőjével, Keresztes Attilával beszélgettünk.

Keresztes Attila

Hogyan találta meg az előadás-hoz használt formanyelvet?

A vígjátékok általában abban a meghatározott stílusban működnek igazán, amiben íródtak, ezt pedig nem feltétlenül szerencsés felülírni. Én az ilyen anyagokra mindig valamilyen kísérletként tekintek. Rápróbálok egy formát, és aztán lesz, ami lesz. A doktor úr tekintetében egy elbeszélőbb, epikusabb műről beszélünk, nincs benne nagyon sok helyzetkomikum, és elég hosszú az exozéja is. Ez volt az egyik ok, amiért végül nem az eredeti Molnár-szöveget választottuk, hanem a '47-es Kellér-Zerkovitz átíratot. Ez a történet a jog és a bűn éjszakája, ezért ezt a világot próbáltuk megfogalmazni díszletben, karakterekben és játékban egyaránt. Korábban is sok olyan előadást készítettem, ahol a karaktereket erős, határozott, mar-

káns vonalakkal rajzoltuk meg, de ez esetben a művet az Addams Familyre hajazó abszurd, sötét világ felől közelítettük meg, és így épült fel a dark side-olt doktor úr. Ezzel a formával már régóta akartam kísérletezni, terveztem a Jógyerekek képeskönyvét is megrendezni, az még nem valósult meg. Viszont az ötlettel megkerestem Bokor Barna kollégámat, hogy el tudná-e énekelni a Molnár-karaktereket különböző hangokon, kipróbáltuk, és működött.

A díszlet tervezésekor mennyire volt szempont, hogy ilyen kompakt és könnyen utaztatható legyen?

Valóban, ez egy egyszerű szabvány, tízszer ötös doboz, ami könnyen költöztethető, és sok színpadra befér, de a kialakításánál nem ez volt az elsődleges cél, inkább ebben is valamiféle tiszta formát kerestem. A műfajból fakadóan kellenek az ajtók, ahol ki-bejárnak a szereplők, és mindenképp kell egy ablak, ahol be lehet törni. Csak a legegyszerűbbet és a legszükségesebbet akartam ábrázolni.

Mit tart az előadás fontos mozgatóelemének?

Ami ebben az előadásban nagyon fontos, az a pontosság. Hosszú a felvezetés, egy erős, a mozgásvilágot is határozottan megfogalmazó első felvonás után következik a történet szerkesztésének része. Aztán egy picit ez elkopik, a vége fele a történet már képes önmagát mesélni, és ezt én hagytam is. Igazából arra kellett tréningeznünk, hogy a játékban az óraműpontosságot közelítsük meg, de ehhez kellett ez a remek szereposztás és a remek csapat is. Ez a vígjáték nem

pusztán a nevettetésért íródott, hanem a kinevettetésért is. Az előadást szilveszterre készítettük, és az a jó benne, hogy a szórakoztatás mellett valami mást is hordoz: a színházban mindig fontos a mondanivaló, még akkor is, ha vígjátékról van szó.

Nem először szerepel rendezése Kisvárdán. Milyennek látja a fesztivált?

Amikor Kisvárdára elindult, akkor a találkozás helyszíne volt. A 90-es években sokáig ez volt az egyetlen olyan fesztivál, ahol a határon túli színházak, színészek, közösségek és rendezők találkozni tudtak, és ez a találkozás mindennél fontosabb volt. Mostanra – és ez nemcsak Erdélyben van így – majdnem minden színháznak megvan a saját fesztiválja. A találkozásra ma már lehetőség van máshol is, így egy lényeges eleme elveszett, és nagyon fontos, hogy a megváltozott körülmények közt is megtaláljuk ennek a fesztiválnak a szerepét. Ahogyan a város is rengeteget fejlődött ez idő alatt, a fesztivál is átalakult: a kisvárdai fesztivál feladata most az, hogy egy kiemelkedő, értékes szemlévé váljon, és jó úton is van afelé.

Both Gréta

Ólomcipőben jár az idő

Táborosi Margaréta neve rendezőként számomra egyet jelent a lírával, a szenvedéllyel és a naivan szép igazságkereséssel. Baricco pedig maga a pofátlanul bájos morajlás. Kézenfekvőnek tűnt a párosítás, így bíztam benne, hogy nagy baj nem lehet.

A hajón született és örökre ott muzsikáló fiú története olyan mélabús, mint a blues, olyan lüktető, mint a jazz és olyan fájdalmasan hömpölygő, mint az óceán. Talán tényleg megtörtént. Olyan jó lenne azt hinni, hogy volt egy ilyen mesebeli fiú, akiből a világ legjobb zongoristája lett, és aki sosem vágyott arra igazán, hogy szárazföldre lépjen. Akinek a hajó volt az egész világ. Egy megnyugtatóan véges világ. Annyira monumentális megejtő lenne a tudat, hogy ő létezett.

És jött Székely Bea, aki az Akadémia elvégzése után pár évig fellépett egy hajón és úgy érezte, hogy az ő személyes története felér Danny Boodmann T.D. Lemon Novecentoéval. Nem hibáztatom, hiszen mindenkinek a saját története a legfontosabb, de a legtöbb esetben ez a történet mégsem érdekel senkit, mert a külvilág számára nincs benne semmi említésre méltó.

Fontos az önbizalom is, sokszor vesszük hasznát az életben, de szerencsés, ha ez az önbizalom egészséges. Sok formátumos művész nem hitte el, hogy egyedül képes megtölteni egy színpadot, lekötni a figyelmet és adni tud valamit, amihez nem kell mankó, elég a jelenléte. E színésznő úgy érezte, ő képes minket egy óra tizenöt percen át elvarázsolni, elvinni egy különös világba és átvenni a regény történetmesélője, egy esetlenül mókás, csodás trombitás helyét. Teszi mindezt felvonultatva az összes tanult színészi eszközt, mozgással és énekléssel feldúsítva. A probléma csupán az, hogy ezen eszköztár egyetlen darabja sem éri el énekhangjának minőségét. Minden mozdulat, minden megszólalás csinált, harsány, mégis erőtlen. Olyan, mintha nem hinné el, hogy a kevesebb, de mélyebb jelenlét is elég lehet. És lehet, hogy tényleg nem is lenne elég. Ami azonban biztos, hogy az erőlködés sosem vezet eredményre. Olyan ez, mint amikor elképesztő erőfeszítéssel próbálunk meg tüzet csiholni, pedig csak a helyes technika és egy apró szikra hiányzik.

Jól énekel, és ha nincs egyedül a színpadon, feltehetőleg a tánc tudás is abszolút elegendő. Bízom benne, hogy a zongora-

szólókra komponált mozgás csak egy rosszul sikerült improvizáció, mert akkor megbocsátható lenne. Az azonban nem megbocsátható, hogy ez a fájdalmasan lírai történet harsány karikatúrává válik Székely Bea előadásában. Az elengedés fájdalmas szépsége és a végső megnyugvás érzése helyett kapunk egy belső monológot arról, hogy nem lehet örökké énekesnőnek lenni egy hajón, mert ugye a művész is öregszik, meg a világ is változik, és a főhős két jobbkezes viccének totális félreértelmezését, ami egyébként a regény egy olyan tipikusan könnyezve mosolygós pillanata, amiből több is van, bár ez az előadásból sajnos szintén nem derül ki.

Danny Boodmann T.D. Lemon Novecento azt tanítja nekünk, hogy lehet elég az, ameddig ellát a szem, és teljes lehet az élet akkor is, ha nem kapunk meg mindent, amire vágyunk. Ha sikerülne magamévá tennem ezt a szemléletet, sokkal jobban éreztem volna magam az előadás után.

Szepesi Krisztina

Az ördög füstje

Nyilvánvalóan sok témát és felfedeznivalót dob felszínre a Tamási Áron-émlékév, és talán ahhoz is hozzásegíti a magyar közönséget, hogy megismerje az író egészen különleges világát, amely méltatlanul kevészer kerül reflektorfénybe. A Soproni Petőfi Színház és a Zentai Magyar Kamaraszínház koprodukciójában az Ördögölő Józsiást dolgozta fel, zenés változatban, Pataki András rendezésében.

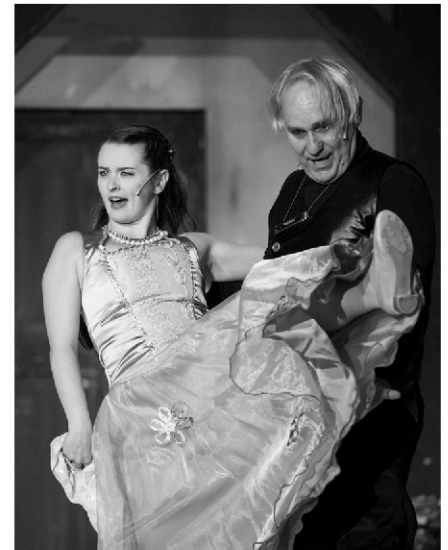

A próbálkozás ugyan dicsérendő, de a végeredmény, sajnos, nem hozott elő új színeket Tamási Áron mesejátékából. Szarka Gyula zenéje jól illeszkedik az író világához, a dalszövegekről ez már jóval kevésbé mondható el. A néhol fájoan primitív prozódia, a több helyen kissé alpári „humorbomba”, vagy a gyengécske popslágerek szintjén mozgó közhelygyűjtemény a legkevésbé sem nevezhető méltónak Tamási gyönyörűséges székely ízeihez, ahhoz az eleven, mély képi szimbolikájú, sűrű, ragyogó nyelvhez, amely az ő hangját olyan jellegzetessé teszi a magyar irodalomban. Kár ezért.

A mesék világa, különösen a népmeséké éppen attól varázs-

latos, hogy magától értetődő természetességgel hiteti el velünk, tényleg bármi megtörténhet, szegény emberből király lehet, az agyafúrt főhős legyőz minden akadályt, s a jó mindig legyőzheti a rosszat. Tamási Áron az Ördögölő Józsiásban gyakorlatilag népmesét írt meg, amelyben mindez valóságosan is megtörténik, feltéve, ha hiszünk a csodák valóságában. Nagy kár, hogy ebben a feldolgozásban nem kapjuk meg ezt a csodát, a fantázia szűkösenek bizonyul, a mese szövete valahogy elfoszlik. Ez a szűkösség legfájóbban a látványban jelentkezik, igazából semmi meseszerű nincs az előadás vizuális világában, sem a jelmezeket (Szélyes Andrea), sem a díszletet (Pataki András) illetően. Előbbi egy kimustrált operett-jelmeztár second hand megoldásait idézi, utóbbi is híján van az atmoszférateremtésnek, s a népi építészetnek csupán lebutított változatát adja.

Ami pozitívumként kiemelhető az előadásból az a színészi játék némelyikében fedezhető fel. Nagyon jó, hogy a soproni színház olyanfajta koprodukciós megoldásokban gondolkodik, amelyek – mint most is – lehetővé teszik, hogy együtt dolgozza-

nak a Zentai Magyar Kamaraszínház színészeivel, akiket ezen a fesztiválon több előadásban is láthatunk. A délvidéki teátrum társulatának tagjai ebben az előadásban is bizonyítják nem lankadó játékkedvüket, ismét üde és életteli telj figurákat hoznak, kiemelkedik ezek közül Verebes Judit játéka. A többiek közül pedig a Józsiást alakító Papp Attila, valamint Villikó szerepében Marosszéki Tamás tűnik ki, elsősorban a természetesség okán.

Szomorúan vehetjük tudomásul, hogy nem sikerült Tamási Áron bűbajos meséjét olyan mai érvényességgel megszólaltatni, ami esetleg átvihetné a most felnövő, újabb korosztályoknak ezt a mágikus szépségű, nagyon egyedi hangot, amely még ezen a mesén keresztül is olyan szívet melengetően szól a szülőföldről való ragaszkodásról, arról, hogy mi is a valódi gazdagság: „Ott nemcsak a fák, hanem a szívek is teremnek, mégpedig mindenféle és változatos meséket. Így aztán a mese úgy bélepi ott a nagy eget, hogy a nagy ég örökkéig szivárványos. Továbbá (Borókia) arról is nevezetes, hogy ott minden ember úgyszólván király, mert maga kormányozza magát.”

Talán legközelebb...

Ungvári Judit

A mese kulcs a gyermeki éhez

Szereti a meséket az Ördögölő Józsiás címszereplője, Papp Attila, mert azt vallja, nem szabad mindig komolyan beszélni a fontos dolgokról. A színész 2012 óta tagja a Soproni Petőfi Színháznak, ahol több zenés szerepben is látható volt az elmúlt években. Tamási Áron darabjában Pataki András rendezésében ezúttal Szarka Gyula dalait énekelte.

Hogyan definiálná az előadás műfaját? Lehet népszínháték, tündérmese, vagy akár musical is?

A tündérmese áll hozzá a legközelebb, hiszen Tamási Áron világa gyakran idézi a meséket. Ő a diktatúra rendszerén belül alkotott és ez lehetőséget adott az „áthallásos” írásra. Így fiataloknak meseként játszható, közben a felnőtteknek szólóan van egy sokkal árnyaltabb, rejtett értelmezése. Emellett a székely motívumok is erősítik a mesei világot.

Mit gondol a mese jelentőségéről napjainkban?

Minden kultúrának megvan a maga mesevilága és ez nem véletlen. A mese, mint egy parabola, életbölcseleteket tartalmaz. Ezek sokszor közhelynek tűnnek, de azért közhely a közhely, mert igaz és működik. Eltávolodunk térben és időben a valóságtól, és egy azon túli rendszerben tanulunk valamit a világról. Továbbá a mese egy egyre inkább hiányzó rést tölt be az életünkben. Ezek a mesék felszínre hozzák azt a fajta képzelőerőt, vagy gyermeki ént,

amit mindenki őriz, csak egyre jobban elnyomjuk magunkban. Azt a felszabadultságot, ahogyan az ember azonosul a mesével, és megfélekedzik önmagáról. Erre mondjuk, hogy előjön belőlünk a gyerek. Azt gondolom, hogy mostanság túlságosan belefeledkezünk a felnőttéssé válás dolgokba.

A csapat alapvetően egy prózai társulat és ön is inkább prózai színészként említi magát. Mennyire volt nehéz az énekes és táncos betétekkel dolgozni?

Igen, ez valóba így van, de mint vidéki társulat, sokkal szélesebb spektrumon kell mozognunk a repertoárunkon belül, ezért nem volt szokatlan a kihívás. Emellett az előadás mellett is vannak más zenés, táncos darabjaink, a nagyszínpadon és a kamarateremben egyaránt. A társulatban mindannyian igyekszünk több lábón állni és több irányban is mozogni.

Mit gondol a Tamási Áron-féle szöveg és a Szarka Gyula által megírt dalszövegek kapcsolatáról, összhangjáról?

Picit a rendező nevében kell beszélnem. Ez egy patikamérlegmunka. Van egy klasszikusabb, népies nyelven megírt szövegtörzs, de ehhez könnyen illeszthetőek különböző stílusú zenék. Szarka Gyula munkásságát én még a Ghymesből ismerem, és ott is azt szerettem, ahogy a folk-kultúra keveredett a világzenei motívumokkal. Szerintem az olyan kikacsintások, mint a reggae, a rap, vagy a rock'n'roll, csak alátámasztják azt, hogy igyekszik a mának

szólni az előadás, noha nem szeretne túlságosan mai lenni.

Milyen volt a kőszínházi keretek után, az előadást szabadtéren, fesztiválkörnyezetben játszani?

Szoktunk máskor is utazni az előadásainkkal, ez nem volt újdonság. Én nagyon szeretem a fesztiválokat, van egy különleges atmoszférájuk, miliójuk. Nyilván egy fesztiválon mindig mások a paraméterek. Itt például a nézők nagyon messze ültek a színpadtól, ezért sokkal nagyobb energiával kellett játszani, mint egy meghittebb kamaratérben. Muszáj magas hőfokon dolgozni egy ilyen térben, de ez szerintem építőleg hat az előadás egészére. Mindenkinek van egy emelkedettebb aurája. Persze nagyobb kihívás is az egész, de ha sikerül megugrani, akkor sokkal nagyobb eufóriát is ad, nagyobb sikerélményt.

Varga-Amár Rudolf

FESZTIVÁLÉLET

Mai program

11:00 – Szakmai Klub
(beszélgetés az előadásokról)
Moderátor: Mészáros Katalin
Felkért hozzászólók:

A doktor úr: Kovács Dezső
Ördögölő Józsiás: Gyürky Kata
Novecento: Kozma András
Helye: KVMK Pódiumterem

11:00-től 16:00-ig – Az Aranybogar – módszer Balázs Zoltán színésztechnikai tréningje
Helye: VI. oktatóterem
(csak előzetes jelentkezés alapján!)

14:00 – Villám-workshop
kritikusi mesterkurzus
Vezeti: Kovács Dezső,
Szabó Réka, Gyürky Katalin.
Helye: KVMK Pódiumterem

18:00 – FORRÁSPONT
(Yasmina Reza: Az öldöklés istene című műve nyomán)
Beregszászi Kárpátaljai Megyei Magyar Drámai Színház (versenyelőadás, stúdióelőadás, időtartam: 1 óra 15 perc)
Helye: Művelődési Központ

19:30 – GÁJER BÁLINT zenés estje
Helye: Coffee Tea Area

20:00 – Nyikolaj Erdman:
AZ ÖNGYILKOS
Nagyvárad Szigligeti Színház
(versenyelőadás, stúdió-előadás, időtartam: 2 óra 40 perc)
Helye: Zsinagóga

21:00 – Gyárfás Miklós:
TANULMÁNY A NŐKRŐL
A Zenthe Ferenc Színház és a Soproni Petőfi Színház előadása.
Helye: Refi Színpad

Bővebben:
www.kisvarda.szinhaz.hu

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak
34. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapja

Szerkesztő:
Ungvári Judit

Munkatárs:
Both Gréta

Fotók:
Tugya Vilmos
Máté Viktor Gábor

Nyomdai előkészítés:
Kóczon Nikoletta

Nyomdai kivitelezés:
Imi Print Nyomda

Felelős kiadó: Nyakó Béla
ISSN 1587-8325

A Magyar Színházak 34. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

nka
Nemzeti Kulturális Alap

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERUMA

KISVÁRDAI FESZTIVÁL
KISVÁRDAI VÁROSI KÖZMŰVELŐDÉSI KÖZPONT

Friss FM, Kisvárdai